

שאלה למבקרים

האדם היחיד שחיתר על טקס פתיחת הקונגרס הציוני, כמי ללכת לחררו של משה שרת, היה טדי קולק. הוא יושב עם שרת בבית החולים הדסה בירושלים, האזין עמו לשידור טקס פתיחת הקונגרס. בפתיחת הקונגרס נפלה טעות, הזקוקה כנראה לניתוח פרואידיסטי. נשיא המדינה ז'מז' קבע בסיום הראמי של אחד מפסקיו: "התנועה הציונית הצליחה להביא את עם ישראל אל חוף מכתבים." כאותו מעמד נוצר משבר קטן, שחוסל רק למחרת היום. הצעירים הדתיים האשימו את הד"ר נחום גולדמן, בכך שהתעצבן בשעה שהרב הראשי איסר אונ' טרמן השמיע את ברכתו, וכי הלם כל העת בפטישו, כרמו לרב שיוורו ויסיים את נאומו. למחרת התנצל גולדמן, הסביר שבכלל לא האזין אף לאחד מן הנואמים, כיוון שהיה צריך להתרכז במה שהיה עליו להרצות. פולה ב'גוריון פיתחה לעצמה מינהג חדש, מאז שהודיע בעלה שנתר לו לחיות עוד כשנה-שנתיים - היא שואלת כל הנכנס לביתם: "מה, הוא נראה רע? אני לא רואה עליו שום דבר. הוא נראה בסדר גמור, לא?". לא כל כך חשוב, אבל מעניין. אשה אחרת, סגן יושב ראש הכנסת בבה אידלסון, החלה לכנות את עורכת-הדין שולמית אלזני לא כי שמה אלא בכינוי "הגברת הזאת". הסיבה - רמו שהגיע לאוזני בבה, כאילו עתידה לאזני לרשתה כמנהיגת מועצת הפועלות.

מונית לקונגרס

אחד הסיפורים המעניינים ביותר על סגן מנכ"ל משרד-הבריאות, יהודה שפיגל, הושב עתה בכלא. הושמע השבוע במסיבת סילבסטר: שבועיים לפני מעצרו הגיע מכונית בית-החולים תל-השומר. הנהג נעזר

שראית אותו בכלל? נמיר מיהר להסתלק. למחרת פגש תומרקין את ידידו ר' ב'ראמוץ בכסית, התנפל גם עליו באותו גידוף, והוסיף: "איך יכולת לפסול תמונות שלי?" ב'ראמוץ, שמצברוחו אינו נוטה לבדיחות בזמן האחרון, הזהיר את יגאל שאם יחזור על אותה מלה יקבל מכות. תומרקין המבוסס, חזר על המלה וב'ראמוץ העיפו מכסאו במכת-אגרוף, המריבה נס-היימה בשתיית-סולחה בבאר החדש של כסית. אך מאז מסתובב תומרקין כשכתפו שמוטה. * ערב פתיחת הקונגרס פגש עמיקם גורביץ את הוזה בכסית, שאלו מדוע אינו משתתף בטכס החגיגי בירושלים. הסתבר שחוגו, אשר נכח בפתיחת כל ה'קונגרסים הציוניים, קיבל כרטיס-הזמנה גם הפעם, אך מחוסר אמצעים כספיים לא נסע. כשסופר הדבר לחצקל אישיכסית, הו' מין מונית מיוחדת שהסיעה את חוגה לפתיחת הקונגרס הכ"ו, אותו עמד להחמיץ. הידיעה על ניתוחו של ה'רוכס מ' וינדזור בטקסאס, התפרסמה בטורים ה'רציניים יותר של העיתונות העולמית. היא יכלה להתפרסם באותה מידה של זדק, גם במדור הקולנוע. מזה חודשיים, הפך הוד' מעלתו המלכותי לכוכב קולנוע, שחקן ראשי בסרט על חייו. זה קרה לו בגיל 70. הוא שוכנע על-ידי כמאי אמריקאי שיהיה זה סרט סוליד, הסכים לפתוח את האלבום הפרטי לעיני מצלמת-הסרטה. הוא גם ה' כים להתאפר, לשאת מחדש את נאום-התפטרותו מכס המלוכה, למען הגרושה האמריקאית שאהב. הניתוח, עליו הוחלט לפתע, שם קץ לעבודת-ההסרטה. קץ זמני בלבד, מקווים חובבי האמנות-השביעית.

פסוקי השבוע

דוד בן גוריון, בהרצאה בירור שלי: "בירושלים לא קוראים עתונות-ערב. אחרת היו רוגמים אותי כאן באבנים."

דוכס וינדזור השחקן ההפסקה רג זמנית

בפועל, כדי לפרוק את המיטען מעל ה' מכונת. תמורת עזרתו דרש הפועל, וקיבל, שלוש לירות אותן ניסה הנהג לגבות אחר-כך ממשרד בית-החולים. הוא נתקל בהתנגדות עזה. למחרת אסף יהודה שפיגל - או עדיין סגן-מנכ"ל מכובד - את עובדי בית-החולים, הירצה לפניהם על האתיקה בעבודה. הוא דרש שיסגירו את הפועל שלקח שלוש לירות תחת לעזור לנהג חינוג. * ביום חמישי האחרון, נערכה בביתו של האדריכל אריה שרון מסיבה, לכבוד זכירתו בתחרות על תכנון בית-החולים בתל-אביב. במסיבה נכחו מ'רדכי נמיר ורעייתו. ניגש אליהם הצייר יגאל תומרי ק'ין, גידף את ראשי-העיר במילה עסיסית המתחרות עם ברורה, ותבע, "איך יכולת לפסול את הפסל שלי בבית השיריון מבלי

סרטים

הרוצחים שנרצחו

הרוצחים (תן, תל-אביב ארצות-הברית) אינם אולי טיפוסים הכי חיוביים, אך בהחלט מהפנטים. יש בהם קסם אכזרי המר שך בחורות, סופרים, פסיכולוגים ובמאים. ארנסט המינגווי כתב, הוא חיבר סיפור הרוצחים. הבמאי דונלד סיגל הפיק סרט-בשם הרוצחים. האם יש קשר בין שתי היצירות? הכותרת. אך תעשיית הקולנוע הם גם פסיכולוגים של ההמונים. הם מוכרים את הסחורה הטרייה שלהם, על חשבון יצירתו הידועה של המינגווי. הרוצחים של סיגל מופץ עם ההסבר המפתח: "על פי סיפורו של המינגווי" הוא מספר בו על שני בעלי-מקצוע העוקבים אחרי כנופיית רוצחים אחרת, ששרדה מיליון דולר מבנק-הדואר. הרוצחים רוצחים את הרוצחים, עד שלחוק לא נשאר לרוצח אף רוצח. אב המינגווי אמנם כתב סיפור כזה, מן הסתם היה זה ארתי מותו.

גם טיפש הוא גיבור

הרפתקאות בריו (אוריון, תל-אביב, צרפת) הוא סרט מתח ופעולה מרתק העשוי לפי כל כללי אופנת סרטי ההרפתקות החדשים נוסח ג'יימס בונד, וכמותם, הוא אף מציג עלילה בלתי מתקבלת על הדעת המבוססת על צירוף בלתי הגיוני של פרטים מציאותיים פחות או יותר. העלילה מתפרשת באמצעות כל כלי התחבירה הקיימים על פני מרחבי העולם, כשקפיצת דרך משארים לבראזיל היא ענין של מה בכך. יש בסרט פשע, אלימות, הרגים, חתיכה (פרנסואה דורליאק), וכמובן יש בו גיבור (יאן פול בלמונדו). בקיצור, יש בו כל מה שעשוי לגרום, וגורם, להמון צופי הקולנוע לצרות מרוב תענוג.

הגיבור הוא כמובן על-אנושי, מבצע דברים שבן-תמותה רגיל לא יוכל לעולם לבצעם. הוא אמנם אינו סוכן ביון של השרות החשאי, אלא בסך הכל טוראי בחיל-האוויר הצרפתי, אבל זה אינו מפריע לו לבצע בסרט אחר את כל מה שביצע ג'יימס בונד בשלושה סרטים.

בעיני החרה הוא מבחין בכנופיה בריו לאית החוטפת מנהל-מוזיאון צרפתי ואת בתו של אחר מיריו שגפטר. בחופשתו הקצרה מהקרקטין שלו הוא עוקב אחר החוטפים עד לריו דה-ז'ניירו, מצליח לשחרר את החוטפים במבצע גבורה נועזים ולפתור את התעלומה, שההדויטים המשרתים בבריו לשת הצרפתית אינם מסוגלים להגיע אפילו למפתח לפיענוחה.

ריצה אחר מ'טוסים. אולם ספק אם מישוה מחסידי סוג זה של סרטים, שישאבו מהסרט את מלוא ההנאה, יבחין בכך כי למעשה משטים בו, וכי הסרט אינו אלא סאטירה דקיקה ומחוכמת על סרטים אלה. כך יוצאים נשכרים מהסרט כל חלקי הקהל. אלה שמקבלים את הסרט כסרט הרפתקאות ואלה המבחינים בסאטירה שבו. משחקו המצויין של בלמונדו, העובד ומתאמץ בסרט זה כפי שלא עשה מימיו, ונומיה המרהיבים של ברול, תורמים את חלקם להפיכת סרטו של פיליפ דה-ברוקה לסרט מתוחכם ומשעשע. תשלובת זו מצביעה גם על האפשרות להפוך סרט בעל רמה ואיכות לאחד מסרטי-הקופה של השנה בכל העולם, כפי שאירע לסרט זה.

כוכבים

כה אחר בלמונדו

כל אחד ראה את בלמונדו. אבל לא כל אחד שמע אותו. כדי לתקן זאת, הוא הע' ניק השבוע ראיון לשבועון צרפתי אינטלק' טואלי שמאלי.

כה אמר בלמונדו:

אנשים מדברים על משבר הקולנוע. אומרים שאין סרטים ואין קהל, וכל זה. אתה יודע מה צריך לעשות? בית-ספר. צריך להתחיל את הכל מהתחלה. כל מה שהיה עד עכשיו זה אקאדמיות למישחק. זה מתאים למה-היסטוריה. יוצאים רים שם בחורים שישחקו את ראסין בפני נשים מכובדות בשמלות-ערב. היום זה כבר לא מספיק. היום כבר יש סינמסקופ וטל-ביויה. היום לא משחקים בשביל אצילים. מה מלמדים אותך באקאדמיות למישחק מלמדים אותך להגיד את הטכסט שלך. מלמדים אותך לנאום. באמת, עושים ממך בעל-מום. אני לא דורש אקסורט סטודיה. אתה מבין, האקסורט סטודיו זה בשביל ה-

נארקומאנים של שיקאגו, הומו-סקסואלים של הסנטר-אל-פארק, כל מיני סילוסופים מחוסרי-עבודה וכל הפסיכים של אמריקה. מה שאני דורש זה סתם בית-ספר למישחק. אתה יודע מה זה לעשות שחקנים? לעשות שחקנים זה ללמד את כל הטיפוסים האלה איגרוף ובישול, ולהראות להם איך קוצצים בשר, איך מצחצחים נעליים, איך נוהגים בבולדווז, איך חותכים ספר, קופצים למים מ-15 מטר ומפספסים באנגליה. הטלביזיה זה מוות. העניין השני ש-

בלמונדו ב'הרפתקאות בריו' "אני רק סבון..."

צריך לדבר עליו זה הטלביזיה. שחקן-קולנוע אסור לו לשחק בטלביזיה. אחר-כך אף אחד לא ירצה לשלם כסף כדי לראות אותו על הבר. הוא כבר לא מכובד. הטלביזיה זה לא קהל, זה אנשים עם נעלרבות, שמקלפים תפוחי-אדמה. זה המוות של השחקן. הוא הופך למשהו כמו המו' לגות במטבח וכמו הנעליים מתחת למיטה. פותחים את הכפתור - הוא שם. מבשלים את הגזר - הוא שם. אוכלים, מקשקשים, מתקוטטים - זה לא מרגיז אותי, אין מה לפחד. עוברים לחדר השניה, הולכים לישון, מתעסקים. הוא תמיד שם.

בלמונדו הורם הכל. יש עוד עניין ש' מגוימים בו. זו שיטת הכוכבים. אומרים: "כבר אי-אפשר לעשות סרטים, כי בלמונדו יקר מדי. כשיש בלמונדו, לא נשאר פרוטה בשביל ההסרטה. אם אין בלמונדו, שום משקיע אינו רוצה לשים כסף. בלמונדו הורס את הכל. אין מה לעשות. אפשר לסגור את העסק" תודה.

אם תשאלו אותי, אז אני בעצם מצפצף על זה. היום זה אני, מחר זה מישוה אחר. יכול להיות שבועד שלושה חודשים אני לא אהיה שוה אפילו צנונית. אני לא מפתח מוה, להיפך. אבל כל זמן שאני בפנים, הם משלמים כולם טוב מאוד וזה שווה להם. יום אחד אתה מתעורר בבוקר. הטלפון מצלצל וחבר מספר לך שהיום אתה שווה טיפה פחות. ירדת קצת מהעשרים מיליון, או אתה תופס מה קרה. בטוקיו נאמסת עליהם. ראו אותך במאי, ראו אותך שוב פעם ביוני, ואם אתה בא אליהם עוד פעם באוגוסט, הם אומרים: "מה הולך כאן? הוא לא עוזב את המסך, הטיפוס הזה. מה, כבר אין שחקנים אחרים בעולמ'?" אתה נשאר אומנם בלמונדו, אבל אתה כבר לא שווה כלום. כמו סבון, יצא ממך הקצף. הם זורקים אותך לכל הרוחות. אז אסור לשכוח שאני רק סבון, שממכה שיוורקו אותו לפח. לעת עתה, כל זמן שהם לא מסלקים אותי, אני נשאר ומכניס פי חמישה ממה שאני שוה.